

בס"ד. שיחת ליל כ"ט אלול, ה'תשי"ט.

— להנהלת ישיבות תומכי תמימים ליובאוויטש, בחדרו הק' —

בלתי מוגה

א. מהתחלת השנה מדברים אודות "ופרצת",

ואעפ"כ — אינני יודע מהי הסיבה לכך, ולמאי נפק"מ, אבל — בנוגע לפועל, הנה במשך כל הזמן לא נראית עדיין שום הזזה!

מה עוד יכול הנני לעשות בזה?! — דברתי, בקשתי וכתבתי, פעם ופעמיים ועד עשרה פעמים, ובמשך השנים אולי גם עד מאה פעמים, ולפועל, לא נעשה מאומה, לא בענינים הפרטיים, ולא בענינים הכלליים.

בענינים הפרטיים — היו מונחים ב"קטנות", דברים קטנים,

— וכמשל כ"ק מו"ח אדמו"ר¹ אודות שנים שמבקשים "פנינים" ("פערל"), האחד רוצה (תבשיל הנקרא) "פערל" (גריסים) בתוך המרק... והשני רוצה מחרוזת פנינים שעונדים על הצוואר! —

ובפרט בענינים הכלליים שבהם לא הי' כלל "ופרצת", כי אם באופן של צמצום; יותר צמצום או פחות צמצום.

ובעמדנו ביום האחרון של שנת תשי"ט — הנני להציע ההצעה דלקמן.

ב. ובהקדמה:

באמת² מצינו בפסוק³ שיום הכיפורים נקרא בשם ראש השנה. אמנם, בפסוק אפשר לפרש שמדובר אודות שנת היובל⁴. אבל ע"פ ביאור הצמח צדק⁵ הרי כן הוא בכל שנה⁶.

גם ע"פ נגלה שייך יוה"כ"פ לר"ה — כפי שמצינו בענין שילוח עבדים, ש"מראש השנה עד יום הכיפורים עד יוה"כ לא היו עבדים

(4) פרש"י עה"פ — מערכין יב, א.
(5) שיום הולדתו בערב ראש השנה (מהנחה בלתי מוגה).

(6) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, א — בהגהה: "יוה"כ"פ נק' ג"כ ר"ה בכתוב, והוא בחי' .. פנימיות .. ובראש השנה בסוד החיצונית". וראה גם שם סד, א.

(1) ראה גם מכתב כ' מנ"א שנה זו (אג"ק ח"י"ח ע' תקא).

(2) סעיף זה — הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א ונדפס בהוספות ללקו"ש ח"ט ע' 387.

(3) יחזקאל מ, א. וראה תוד"ה ואת — נדרים כג, ב. רא"ש סוף יומא.

נפטרין לבתיהן ולא משתעבדין לאדוניהם, אלא אוכלין ושותין . . כיון שהגיע יוה"כ תקעו ב"ד בשופר נפטרו עבדים לבתיהן".

ויש בזה ב' הסברות ע"פ נגלה:

(א) ענין היובל נעשה ביוהכ"פ ע"י תקיעת שופר, והיינו, שביוהכ"פ נתברר שבר"ה הי' השחרור⁸.

— ע"ד החילוק בין צדיקים גמורים ובינונים, ש"בינונים תלויין ועומדין מר"ה ועד יוה"כ", וביוהכ"פ זוכים בדין —

(ב) הר"ן בר"ה¹⁰ מבאר ענין זה, שהשחרור הוא ע"י תקיעת שופר דיוהכ"פ שהוא ר"ה לענין השחרור, ומה שמר"ה אינם משתעבדים ואוכלים ושותים, הרי זה הוספה משנה שעברה והכנה להשחרור.

הנפק"מ בין שני ההסברים היא: לפי ההסבר הראשון, נמצא, שמר"ה מתחילה השנה החדשה, אלא שזה תלוי בהכרור דיוהכ"פ. ולפי ההסבר השני, נמצא, שעד יוהכ"פ שיך לשנה שעברה.

וענין זה הוא לא רק בשנת היובל, אלא כן הוא גם בכל שנה — שבפנימיות הנה יוהכ"פ הוא ראש השנה, וכפי שמצינו שענין סליחת העונות דשנה שעברה נעשה ביוהכ"פ.

ג. בהתאם לכך הנני להציע, אשר, מהיום ועד יוהכ"פ (ועד בכלל), יום המיוחד בשנה, שהוא למעלה ממדידה והגבלה — יעסקו בתורה ותפלה באופן של "ופרצת",

— שהרי יש להתחיל בענין הפנימיות, שזהו הענין ד"ופרצת" ששייך לפנימיות, כי, חיצוניות היא היפך ענין "ופרצת", כיון שזהו ענין של הגבלה, והו"ע שבעת ימי הבנין, שבעת המדות, כמ"ש¹¹ "כי אמרתי עולם חסד יבנה"; וע"י ההתחלה בענין הפנימיות, תחדור הפנימיות ותבקע ("דורכברעכן") את החיצוניות, ועד ש"פרזות תשב ירושלים"¹² —

שבמשך כל כ"ד שעות המעת-לעת יעסקו בתורה, תפלה ואמירת תהלים, עי"ז שיסדרו (עד כמה ששייך ענין של "סדר" ב"ופרצת") משמרות, באופן שלא יזיק לבריאות הגוף, של שנים-שלשה בחורים

10) עיין בחי' הר"ן לר"ה שם (ח, ב) ד"ה מכאן.
11) תהלים פט, ג.
12) זכר' ב, ח.

7) ר"ה ח, ב.
8) עיין טורי אבן לר"ה שם.
9) שם טז, ב.

לכל-הפחות, שיעסקו בתורה, תפלה ואמירת תהלים, במשך כל שעות היום והלילה.

ד. ועי"ז יתן השי"ת, אשר, כל ההמשכות וההשפעות שנמשכו בשנת תשי"ט — שהיתה שנת השבע, שנה ועיבורה, שנה תמימה ושנה מלאה — ולא ניצלו אותם (ואדרבה, הי' ענין של הגבלה), הנה בכח התורה יכולים בני"י למלאות זאת, שיומשכו כל ההמשכות וההשפעות, וימשיכו הענין ד"ופרצת" על השנה החדשה, בגשמיות, למטה מעשרה טפחים, בבני חיי ומזוני רויחי, ובאופן ש"אתה מחוייב לעשרו"¹³, וגם ברוחניות למטה מעשרה טפחים, ותהי' שנת גאולה, עי"ז ש"יעלה הפורץ לפנינו"¹⁴.

כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בגשמיות וברוחניות.

